

A NAGY SIKERŰ TV-SOROZAT REGÉNYALAPJA!

hazug csajok társasága

Sose bízz egy csúf titkot rejtegető
szép lányban!

fine
selection

SARA SHEPARD

SARA SHEPARD

Pretty Little Liars
hazug csajok társasága

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

JSW-nek

*Három ember akkor képes megtartani egy titkot,
ha kettő már halott.*

– Benjamin Franklin –

Így kezdődött az egész

KÉPZELD EL, HOGY NÉHÁNY ÉVVEL VISSZAMEHETSZ AZ IDŐBEN, a hetedik és nyolcadik osztály közötti nyárra. A bőröd napbarnított, hiszen sokat feküdtél a medence kővel kirakott partján, az új Juicy melegítőd van rajtad (emlékszel az időre, amikor mindenki ilyet viselt?), a gondolataid pedig a srácon járnak, akibe legutoljára beleestél, aki az egyetemi előkészítőbe jár, és akinek a nevét nem mondjuk ki; aki a plázában dolgozik, az Abercrombie-ban hajtogatja a nadrágokat. Csokis gabonagolyócskákat eszegetsz, éppen úgy, ahogy szereted, sóvány tejjel nyakon öntve – és akkor meglátod a lány arcát a tejesdobozon. ELTŰNT. A lány szép, alighanem szebb nálad, életteli pillantással néz. Átfut a fejedben, hogy talán ő is szereti az ázott, csokis gabonagolyócskákat. Lefogadnád, hogy ő is szexinek találja az Abercrombie-srácot. Akkor az jut eszedbe, hogyan tűnhet el valaki, aki... nos, aki ennyire hasonló hozzád. Eddig úgy gondoltad, csak a szépségversenyek résztvevői kötnek ki a tejesdobozokon.

Hát, gondold át újra!

ARIA MONTGOMERY BELETEMETTE AZ ARCÁT LEGJOBB BARÁTNŐJE,
Alison DiLaurentis pázsitjába.

– Finom – mormolta.

– A füvet szagolgotod? – kérdezte a háta mögül Emily Fields, és hosszú, szeplős karja egyetlen mozdulatával becsukta az anyja Volvo kombijának az ajtaját.

– Jó illata van. – Aria hátrasimította rózsaszínnel melírozott haját, és mélyet szippantott a meleg, kora esti levegőből. – Mint a nyárnak.

Emily egy intéssel elköszönt az anyjától, és felrántotta csontos csípőjén lógó, bő farmerét. Kiskora óta versenyszerűen úszott, de akármilyen jól nézett ki úszódresszben, sosem viselt semmi szűk vagy akár csak megközelítőleg csinos ruhát, mint a többi hetedikes lány. Ez azért volt, mert Emily szülei ragaszkodtak az elvhez, miszerint az ember jellemét belülről kifelé kell felépíteni. (Habár Emily meglehetősen biztosra vette, hogy a jelleme nem erősödött attól, hogy a fehérneműs fiókja mélyére kellett rejtenie az IRISH GIRLS DO IT BETTER feliratú, feszes haspólóját.)

– Hé, csajok! – Alison piruettezett át a kerten. A haját kócos lófarokba fogta, és még mindig a gyeplabdacsapat visszatúrt derekú skót szoknyáját viselte; az évszázó buli csak nemrég ért véget. Alison volt az egyetlen hetedikes, aki bejutott a középiskolai utánpótlás csapatba, és a Rosewood Day iskolába járó idősebb lányokkal autózott haza, akik Jay-Z zenéjét bömböltették a terepjáróikban, és befújták Alisont a parfümjeikkel, mielőtt kitétek volna, hogy ne érződjön rajta a napközben elszívott cigaretták szaga.

– Miről maradtam le? – kiáltott oda Spencer Hastings, aki épp az Aliék sövényén nyíló résen bújt át a szomszédból, ahol lakott. Átvetette hosszú, fényes, sötétszőke lófarkát a vállán, és beleivott lila Nalgene vizespalackjába. Ősszel maradt le Ali mellől, amikor nem került

be vele együtt az utánpótláscsapatba, és a hetedikesekkel kellett maradnia. Egész évben ráfeszült, hogy tökéletesítse a játékát, és a lányok *tudták*, hogy mielőtt megjöttek volna, a hátsó kertben gyakorolta a labdavezetést. Spencer utálta, ha bárki jobb volt nála bármiben. Különösen Alison.

– Várjatok!

A lányok megfordultak. Hanna Marin mászott ki az anyja Mercedeséből, majdnem átesett a saját válltáskáján, és hevesen integetett duci karjaival. A szülei tavalyi válása óta Hanna folyamatosan hízott, és sorra *nötte* ki a ruháit. Ali fintorgott, de a többiek úgy tettek, mintha nem is vették volna észre. A legjobb barátok így csinálják.

Alison, Aria, Spencer, Emily és Hanna tavaly barátkoztak össze, amikor a szüleik elhatározásából szombat délutánonként önkénteskedtek a Rosewood Day iskola jótékonyági rendezvényein – Spencer kivéve, aki maga jelentkezett. Hogy Alison ismerte-e a másik négy lányt, nem számított, mert ők ismerték Alisont. Alison tökéletes volt. Szép, szellemes, okos. Népszerű. A fiúk szerettek volna csókolózni vele, a lányok – még az idősebbek is – szerettek volna olyaná válni, mint ő. Úgyhogy amikor Ali először nevetett Aria egyik viccén, vagy az úszásról kérdezte Emilyt, vagy megdicsérte Hanna szoknyáját, vagy megjegyezte, hogy Spencer kézírása *ennyivel* elegánsabb a sajátjánál – a lányok önkéntelenül elkábultak. Mielőtt találkoztak volna Alivel, úgy érezték magukat, mint a pliszés, magas derekú anyukafarmer: esetlennek és a legrosszabb okokból feltűnőnek. Ali azonban elérte, hogy tökéletesen szabott designernadrággá váljanak, amit senki nem engedhet meg magának.

Most pedig, több mint egy évvel később, a hetedik év utolsó napján már nem csak legjobb barátnők voltak: ők lettek a Rosewood Day-lányok. Sok minden történt, amíg idáig jutottak. Minden pizsamaparti,

minden kirándulás új kalandot jelentett, még a nap elején az eligazítás is buli volt, ha együtt lehettek. (Az eset, amikor beolvasták a hangosbemondóba az utánpótláscsapat kapitányának a matektanárnőjéhez írt, forró hangvételű levelét, azóta legendává lett az iskolában.) Voltak azonban olyan dolgok is, amiket el akartak felejteni. *Egy bizonyos titokról pedig szót sem bírtak ejteni.* Ali mondta ki, hogy ötüik barátságát a titkok kötik össze mindörökre. Ha ez igaz, biztosan barátok maradnak, amíg élnek.

– Úgy örülök, hogy vége a napnak – nyögött fel Alison, mielőtt gyengéden visszatolta volna Spencert a sövényen nyíló résen át. – A pajtátokba!

– Úgy örülök, hogy vége a *hetediknek!* – tódította Aria, aztán Emilyvel és Hannával együtt követte Alisont és Spencert a régi pajtából kialakított vendégház felé, ahol Spencer nővére, Melissa lakott a középiskola harmadik és negyedik évében. Szerencsére éppen most érettségizett le, és már elutazott Prágába a nyárra, úgyhogy a lányok birtokba vehették a házat.

Ekkor azonban meghallottak egy magas, vékony hangot:

– Alison! Hé, Alison! Hé, Spencer!

Alison az út felé fordult.

– Nem nyert – suttogetta.

– Nem nyert! – vágta rá Spencer, Emily és Aria.

– Francba! – fintorgott Hanna.

Ali a bátyjától leste el ezt a játékot. Jason végzős volt a Rosewood Dayben, és a haverjaival játszották az egyetemi előkészítő bulikon, amikor a lányokat válogatták. Aki utoljára mondta ki, hogy „nem nyert”, annak kellett a csúnya lányt szórakoztatnia, miközben a haverok felcípték a szexi barátnőit; aki tehát lassú volt, automatikusan ugyanolyan béna és érdektelen lett, mint a senkinek sem kellő lány.

Ali változatában a lányok akkor hadarták el a varázsigét, amikor egy csúf, szerencsétlen vagy népszerűtlen személy került a közelükbe.

A „nem nyert” ezúttal Mona Vanderwaalt jelentette, a strébert, aki a közelben lakott, és a kedvenc időtöltése az volt, hogy megpróbálja Spencer és Alison barátságába férkőzni – két rémes barátja, Chassey Bledsoe és Phi Templeton társaságában. Chassey egyszer meghekkelte az iskola számítógépes rendszerét, aztán még azt is elmagyarázta az igazgatónak, hogyan lehetne biztonságosabbá tenni, Phi pedig egy lépést sem tett a jójója nélkül – ez mindent elmondott róluk. A három lány ott bámult a csendes külvárosi út közepén; Mona a Razor rollerén billegett, Chassey egy fekete túrabiciklin, Phi pedig gyalog volt – a jójójával, természetesen.

– Nem jöttök át, hogy megnézzük a *Fear Factor*-t? – kérdezte Mona.

– Bocsi – válaszolta Alison szenvelgően –, de más dolgunk van.

– Nem akarjátok látni, amikor megeszik a bogarakat? – fintorgott Chassey.

– Fúj! – súgta oda Spencer Ariának, mire az úgy tett, mintha majom módjára láthatatlan terveket kurkászna ki Hanna hajából, aztán meg is enné őket.

– Hát, jó lenne – biccentette oldalra a fejét Alison. – De már egy ideje tervezzük ezt a pizsamapartit. Majd legközelebb, rendben?

Mona a járdára szegezte a pillantását.

– Aha, persze.

– Akkor majd találkozunk! – Alison megfordult, grimaszolt, a többiek pedig utánozták.

Spencerék hátsó kapuján léptek ki. Balra terült el Aliék szomszédos hátsó udvara, ahol a szülei éppen húsz ülőhelyes pavilont építettek fényűző kerti partijaik számára.

– Hála az *égnek*, hogy a munkások nincsenek itt – sandított Ali az egyik sárga buldózerre.

Emily megfeszült.

– Már megint beszélgettak?

– Nyugi, Gyilkos – intette le Alison, a többiek pedig kuncogtak. Néha Gyilkosnak nevezték Emilyt, mintha Ali pitbullja lenne. Régebben ő maga is viccesnek találta ezt, de mostanában már nem nevetett rajta.

Odaértek a pajtához – kicsi volt, kényelmes, hatalmas ablaka Spencer családjának messze elnyúló farmjára nézett, ahol még egy szélmalom is állt. A pennsylvaniai Rosewoodban, harminc kilométerre Philadelphiától, az ember sokkal több huszonöt szobás farmházat láthatott mozaikpadlóval és pezsgőfürdővel, amilyen Spenceréké is volt, mint egy kaptafára tervezett, ízléstelen sorházat. Rosewoodban nyáron orgona és nyírt fű illatát lehetett érezni, télen friss hóét és fa füstjéét. Mindenfelé sudár, sűrű ágú fenyők álltak, a vidékies, családi farmok sok hektáron terültek el, és cucci nyusziknak és rókáknak adtak otthont. Voltak itt mesés boltok, a gyarmati kor építészetének gyöngyszemei, és parkok is, ahol születésnapok vagy érettségik alkalmával ünnepelni lehetett – vagy bármikor, ha egy családnak kedve támadt. A rosewoodi fiúk is szépek voltak, kicsattanóak, mint akiket skatulyából húztak elő. Ez volt Philadelphia szíve. Itt minden ősi volt – a nemes vérvonalak, a vagyon, de még a botrányok is.

A pajtából nevetgélés hallatszott ki.

– *Hagyd abba!* – visította valaki.

– Jézusom – nyögte Spencer. – Ez meg mit keres itt?

Belesett a kulcslyukon. Melissát látta, komoly, pedáns, mindenben kiváló nővérét, és Ian Thomast, Melissa étvágygerjesztő fiúját, amint

a kanapén birkóztak. Spencer berúgta az ajtót. A pajtában moha és kissé odaégett pattogatott kukorica szaga terjengett. Melissa megfordult.

– Mi a fra... – kezdte, aztán észrevette a többieket, és elmosolyodott. – Nahát, sziasztok!

A lányok Spencerre pislogtak. Spencer állandóan azt panaszkolta, hogy a nővére egy mérges kígyó, úgyhogy mindig meglepődtek, ha Melissa kedvesen, barátságosan szólt hozzájuk.

Ian felállt, nyújtózott egyet, és Spencerre vigyorgott.

– Szia!

– Szia, Ian! – vágta rá Spencer egyszerre sokkal élénkebben. – Nem tudtam, hogy itt vagytok.

– Dehogynem – mosolygott Ian csábítón. – Kémkedtél utánunk.

Melissa megigazította a hosszú, szőke haját hátrafogó selyempántot, és a hűgára meredt.

– Na, mi van? – tudakolta vádlón.

– Hát csak... Nem akartam rátok törni – dadogta Spencer. – De úgy volt, hogy erre az estére a miénk a hely.

Ian játékosan Spencer karjára csapott.

– Csak hülyéskedtem! – mondta, mire Spencer nyakig elvörösödött. Ian szőke haja összekócolódott, mogyorószínű szemében álmatag pillantás ült, a hasizmai pedig szinte vonzották a tapogatózó kezeket.

– Hűha – jegyezte meg Ali túlságosan hangosan. Mindenki felé fordult. – Melissa, te meg Ian vagytok a *legeslegcukibb* pár, akiket valaha láttam. Még sosem mondtam, de mindig is így gondoltam. Te nem így gondolod, Spence?

– Izé – felelte Spencer, aztán csak pislogott.

Melissa egy pillanatig zavartan nézett Alire, aztán Ianhez fordult.

– Beszélhetnénk odakint egy kicsit?

Ian kiitta a Corona maradékát, a lányok pedig irigykedve nézték. Ők csak teljes titokban kóstolgatták a szüleik bárszekrényének tartalmát. Ian letette az üres üveget, és egy búcsúmosollyal követte Mellissát kifelé.

– Adieu, hölgyeim – kacsintott, azzal behúzta maga mögött az ajtót.

Alison olyan mozdulatot tett, mintha leporolná a tenyerét.

– Ali D. megoldott egy újabb gondot. Nem szeretnéd megköszönni, Spence?

Spencer nem felelt: minden figyelmét a pajta ablakára fordította. A liláskék égen szentjánosbogarak cikáztak.

Hanna odalépett az elhagyott kukoricás tálhoz, és belemarkolt.

– Ian olyan *szexi!* Még Seannál is szexibb.

Sean Ackard az osztályuk legmenőbb fiúja volt, Hanna álmainak állandó tárgya.

– Tudjátok, mit hallottam? – huppant le Ali a kanapéra. – Sean szereti a nagyétkű lányokat.

– Komolyan? – ragyogott fel Hanna.

– *Nem* – horkantott Alison.

Hanna lassan visszajettette a kukoricát a tálba.

– Szóval, csajok – kezdte újra Ali –, tudom, mi volna a tökéletes program.

– De ugye nem akarsz megint meztelenül rohángálni? – kuncozott Emily. Egy hónappal azelőtt játszották ezt meg, amikor még *rohadtul nagyon* hideg volt, és bár Hanna nem volt hajlandó levetni a kombinéját és a nap nevével díszített bugyiját, a többiek valóban anyaszült meztelenül futottak át egy közeli, kopár kukoricaföldön.

– *Neked* egy kicsit túlságosan is bejött – morogta Ali, mire Emily mosolya lehervadt. – De nem, van valami, amit az utolsó napra tartogattam. Megtanultam, hogyan kell hipnotizálni.

– Hipnotizálni? – ismételte Spencer.

– Matt nővére tanított meg – felelte Ali, és közben a kandallópárkányra állított, Melissát és Iant ábrázoló fotókat nézte. Az esedékes heti fiújának, Mattnek éppen olyan homokszőke haja volt, mint Iannek.

– Hogyan kell? – kérdezte Hanna.

– Bocs, de megfogadtatta velem, hogy nem árulom el – fordult meg Ali. – Akarjátok látni, hogy működik-e?

Aria homlokráncolva lehuppant a padlón várakozó, levendulaszín ülőpárnára.

– Nem is tudom...

– Miért nem?

Ali pillantása az Aria lila, kötött tarisznyájából kikandikáló malacbábra vándorolt. Aria folyton különös dolgokat hordott magával – plüssállatokat, régi könyvekből taláalomra kitépett lapokat, képeslapokat olyan helyekről, ahol még sosem járt.

– Hipnózis alatt az ember nem fecseg ki olyasmiket, amiket egyébként nem mondana el? – tudakolta Aria.

– Van valami, amit nem akarsz megosztani velünk? – csapott le rá Ali. – És minek cipeled mindenhová azt a malacot? – bökött a bábura.

Aria vállat vont, és kihúzta a játékot a táskájából.

– Petúnia a neve. Apám vette nekem Németországban. Ő a szerelmi tanácsadóm. – Azzal a kezére húzta a bábót.

– Bedugtad a kezed a *fenekébe!* – visított Ali.

Emily felvihogott.

– Különben minek hurcolsz magaddal valamit az *apádtól*?

– Nem vicces! – csattant fel Aria, és megpördült, hogy Emilyre meredjen.

Egy percig senki sem szólalt meg, csak néztek egymásra. Ez mostanában sokszor megtörtént. Valaki – általában Ali – mondott valamit, amivel felzaklatott valaki mást, de a többiek túlságosan félénkek voltak, hogy megkérdezzék, mi van a háttérben.

Spencer törte meg a csendet.

– Ez a hipnózis, ez nem hangzik valami... kidolgozottnak.

– Te aztán semmit sem tudsz róla – vágta rá Alison. – Ugyan már, egyszerre is meg bírnám csinálni veletek.

Spencer a szoknyája derekát babrálta. Emily lassan kifújta a levegőt összeszorított fogai között. Aria és Hanna összenéztek. Ali mindig kitalált valamit, amit kipróbálhattak – tavaly nyáron pitypangmagos cigit szívtak, hátha hallucinálnak tőle, ősszel elmentek úszni a Pecks-tóhoz, habár ott korábban egy holttestet találtak –, azonban sokszor nem nagyon fűlött a foguk Alison ötleteinek megvalósításához. Mind imádták Alit, ugyanakkor néha gyűlölték is, amiért főnökösködött, és amiért a bűvkörébe vonta őket. Ali jelenlétében néha nem is érezték magukat valódinak. Olyan volt, mintha bábok lennének, és Ali rendezné minden mozdulatukat. Mind azt kívánták, bárcsak – legalább egyszer – képesek lennének nemet mondani neki.

– Kéééérlek – húzta el a szót Ali. – Emily, te ki akarsz próbálni, igaz?

– Hát... – Emily hangja megremegett. – Izé...

– Én benne vagyok! – vágott közbe Hanna.

– Én is! – tódította Emily azonnal.

Spencer és Aria vonakodva bólintott. Alison elégedetten lekattintotta a villanyokat, és meggyújtotta a kisasztalon álló, kicsi, édes vaníliaillatú gyertyákat. Végül hátralepett, és zárt szájjal dúdolni kezdett.

– Jól van, akkor most lazítsatok! – kántálta. A lányok körben elhelyezkedtek a szőnyegen. – A szívverésetek lelassul. A gondolataitok elnyugszanak. Vissza fogok számolni száztól, és amikor megérintelek benneteket, a hatalmamban lesztek.

– Ijesztő – nevetett Emily reszketegen.

Alison belekezdett a számolásba:

– Száz... kilencvenkilenc... kilencvennyolc...

Huszonkettő...

Tizenegy...

Öt...

Négy...

Három...

A hüvelykujja hegyével megérintette Aria homlokát. Spencer egymás mellé igazította eddig keresztbe vetett lábait. Aria bal lába meg-rándult.

– Kettő... – Ali lassan megérintette Hannát, Emilyt, aztán Spencerhez lépett. – Egy.

Spencer szeme felpattant, mielőtt Ali megérinthette volna; felugrott, és az ablakhoz szaladt.

– Mit csinálsz? – suttogta Ali. – Tönkreteszed a hangulatot.

– Túl sötét van! – Spencer széthúzta a függönyöket.

– Ne! – Ali leejtette a vállát. – Sötétnek kell lennie, ez a lényeg!

– Jaj, ne már, ez nem igaz. – A redőny beakadt; Spencer egy nyögéssel megrántotta, hogy kiszabadítsa.

– De igaz.

Spencer csípőre tette a kezét.

– Én fényt akarok. Lehet, hogy a többiek is.

Alison a többiekre nézett. Egyikük sem nyitotta még ki a szemét.

– Tudod, nem kell mindig mindennek úgy lennie, ahogy te akarsz – tette hozzá Spencer.

Alison gúnyosan, röviden felnevetett.

– Húzd *le!*

– Vegyél be egy nyugibogyót! – fintorgott Spencer.

– Szerinted *nekem* kellene nyugibogyó? – vágott vissza Ali.

Pár másodpercig csak nézték egymást. Ez is olyan nevetséges veszekedés volt, mint amikor az a vita tárgya, hogy ki látta meg az új Lacoste ingruhát a Neiman Marcusnál először, vagy hogy a mézes hajszín túl bronzos-e – de valójában egészen másról szól. Valami sokkal többről.

Spencer végül az ajtó felé mutatott.

– Menj el!

– Hát jó. – Alison kísétált.

– Jó bizony!

Néhány másodperc telt csak el, és Spencer utánasielt. A sötét-kék alkonyatot nem kavarta fel szellő, a nagy házban egy villany sem égett. Nagy volt a csend, túlságosan nagy: még a tücskök sem cripeltek. Spencer hallotta a saját lélegzését.

– Várj egy kicsit! – kiáltotta, és becsapta maga mögött az ajtót. – Alison!

Alison azonban eltűnt.

Az ajtócsapódásra Aria felnézett.

– Ali? – kérdezte. – Lányok?

Semmi válasz. Aria körülpillantott. Hanna és Emily zsákokként ültek a szőnyegen, az ajtó pedig tárva-nyitva volt. Aria kilépett a verandára. Ott sem látott senkit. Óvatos lépetekkel elment Aliék birtokhatáráig. Ott már az erdő kezdődött, és a csend mindent beborított.

– Ali? – suttogta. Semmi válasz. – Spencer?

Odabent Hanna és Emily a szemét dörzsölgette.

– Milyen furát álmodtam! – jegyezte meg Emily. – Mármint azt hiszem, álom volt. Nagyon gyorsan történt. Alison beleesett egy nagyon mély kútba, és mindenhol hatalmas növények voltak.

– Én is ezt álmodtam! – mondta Hanna.

– *Tényleg?* – kiáltott fel Emily.

– Hát, nagyrészt – bólintott Hanna. – Volt benne egy nagy növény. És azt hiszem, láttam Alisont is. Lehet, hogy csak az árnyéka volt, de biztosan az *övé*.

– Húha! – suttogta Emily. Kikerekedett szemmel néztek egymásra. Aria ekkor lépett be az ajtón. Nagyon sápadt volt.

– Lányok?

– Jól vagy? – kérdezte Emily.

– Hol van Alison? – tudakolta Aria a homlokát ráncolva. – És Spencer?

– Nem tudjuk – felelte Hanna.

Abban a pillanatban azonban Spencer rontott be az ajtón. A többiek összereztek.

– Mi van? – nézett körül Spencer.

– Hol van Ali? – kérdezte Hanna halkán.

– Nem tudom – suttogta Spencer. – Azt hittem... nem tudom.

Senki nem szólt, csak a faágak karmolászták az ablakokat. Úgy hangzott, mintha valaki a körmével kaparna egy tányért.

– Azt hiszem, haza akarok menni – bökte ki Emily.

Másnap reggelre még mindig nem érkezett hír Alisonról. A lányok felhívták egymást, hogy megbeszéljék a dolgokat; négyes körtelefon volt a szokásos ötös helyett.

– Gondoljátok, hogy megharagudott ránk? – aggódott Hanna. – Egész este furán viselkedett.

– Valószínűleg Katynél van – vélte Spencer. Katy Ali egyik gyep-hokis barátnője volt.

– Vagy talán Tiffanynál, annál a táboros lánynál? – vetette fel Aria.

– Biztos, hogy jól szórakozik – tette hozzá Emily csendesen.

Később Mrs. DiLaurentis is felhívta őket, hogy megkérdezze, tudnak-e valamit Aliról. Először mindannyian falaztak neki, mert ez volt az íratlan szabály. Emilynek is falaztak, amikor a hétfégi tizenegy óras takarodó után lopózott haza; kiforgatták az igazságot Spencer kedvéért is, amikor kölcsönkérte Melissa Ralph Lauren gyapjúkabátját, aztán a helyiérdekű vonaton hagyta, és a többi. De amikor letették a telefont, mindegyikükön úrrá lett a pocsék érzés. Valami rettenetesen rosszat sejtettek.

Mrs. DiLaurentis délután újra telefonált, de akkorra már pánikban. Este a szülők felhívták a rendőrséget, és másnap reggelre a DiLaurentis család gyönyörű pázsitját ellepték a rendőrségi és híradós kocsik. A helyi hírcsatorna álmodni sem tudott volna jobbat: az állam egyik legbiztonságosabb, a felső tízezer által lakott városában eltűnt egy szép és gazdag lány.

Hanna, miután megnézte az éjszakai hírek ismétlését Aliról, felhívta Emilyt.

– Téged kikérdezett már a rendőrség?

– Aha – suttozta Emily.

– Engem is. Nem beszéltél nekik a... – Elhallgatott. – *A Jenna-ügyről, igaz?*

– Nem! – kapott levegő után Emily. – Miért? Gondolod, hogy tudnak valamit?

– Nem, az nem lehet... – lehelte Hanna rövid szünet után. – Arról csak mi tudunk. Mi négyen... és Alison.

A rendőrség nemcsak a lányokat hallgatta ki, hanem gyakorlatilag minden rosewoodit, Ali másodikos tornatanárától a fickóig, aki egyszer eladott neki egy doboz Marlborót a Wawában. A nyolcadik osztály előtti nyáron a lányoknak a medencés bulikon kellett volna flörtölniük a fiúkkal, vagy főtt kukoricát rágcsálni egymás kertjében, vagy egész nap a King James plázában vásárolgatni. Ehelyett egyedül sírtak mennyezetes ágyaikban, vagy a szobáik fényképekkel tele ragasztott falát nézegették. Spencer eszelős takarításba kezdett, mert felidézte, miről is szólt *valójában* a veszekedése Alivel, és azokra a dolgokra gondolt, amiket csak ő tudott Aliról. Hanna órákat töltött a hálószobájában a földön heverve, és a matraca alá dugdosta az üres cheetosos zacskókat. Emily gondolatai egyre csak azon a levélen jártak, amit Alinek küldött, mielőtt eltűnt volna. Vajon megkapta egyáltalán? Aria Petúnia társaságában ücsörgött az íróasztalánál. Egyre ritkábban hívták egymást telefonon. Ugyanaz kísértette őket, de már nem tudtak mit mondani.

Elmúlt a nyár, elmúlt a következő tanév is. Ali nem került elő. A rendőrség folytatta a nyomozást, de már kisebb lendülettel. A média is elvesztette az érdeklődését, átpártolt egy hármas emberöléshez Center Cityben. Két és fél évvel Alison eltűnése után a DiLaurentis család is elköltözött Rosewoodból. Ami Spencert, Ariát, Emilyt és Hannát illeti – bennük is megváltozott valami. Ha elmentek Ali régi

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

háza előtt, odapillantva nem tört ki belőlük azonnal a sírás. Ehelyett valami más érzés támadt fel bennük.

Megkönnyebbülés.

Persze, Alison *Alison* volt. Hozzá mindig fordulhattak, ha valakinek el akarták sírni a bánatukat, ő felhívta a srácot, akibe épp bele voltak zúgva, hogy megtudja, mit érez, és ő mondta ki a végső szót, hogy a farmerben nagynak látszik-e valakinek a hátsója vagy sem. Csakhogy a lányok féltek is tőle. Ali többet tudott róluk, mint bárki más, beleértve a sötét dolgokat is, amelyeket legszívesebben eltemettek volna. Mint egy hullát. Rémes gondolat volt, hogy Ali esetleg meghalt, de... de ha így van, legalább a titkaik biztonságban vannak.

És így is volt. Legalábbis három évig.